

Насамкінець хочу висловити подяку своєму чоловікові — науковому співробітнику — за допомогу в багатьох технічних та фізіологічних питаннях. А також всім, хто підтримував мене під час написання цієї історії, сторінка за сторінкою, і надихав своїми відгуками.

Тетяна Дворнікова

Розділ 1

У номері готелю, що належав корпорації «Космо», було тихо, затишно й гарно освітлено завдяки великому вікну. Керівництво корпорації намагалося створити для всіх своїх працівників такі умови перебування, щоб практичність у поєднанні з комфортом забезпечували повноцінний відпочинок і надихали на плідну роботу. Мета, треба погодитись, благородна. Саме таке ставлення до найманців, а ще висока винагорода приваблювали до «Космо» чималу кількість шукачів тривалого контракту.

Корпорація мала розгалужену мережу представництв не тільки на планетах системи зір Тризор, але й далеко поза її межами. І не існувало такої сфери, де б «Космо» не мала свого впливу. Час від часу вона, мов чорна діра, поглинала невеличкі фірми, які мали необачність конкурувати з таким потужним монстром галактики. В «Космо» все було най-най: найновітніша техніка, найсучасніший флот кораблів, найпрогресивніше програмне забезпечення, найбільший штат працівників.

Адея підписала контракт із корпорацією близько двох років тому. Дівчину все цілком влаштувало: далекі міжзоряні експедиції, консультації, обмін знаннями з науковцями, чималий обсяг нової інформації про Всесвіт. Але з часом завдання, які вона отримувала, дедалі більше стали нагадувати протиправні дії, хоч на перший погляд і здавалися пристойними та порядними. Корпорація,

прикриваючись високими цілями, керувалася лише власними корисливими мотивами.

«Ще одна остання поїздка — і з мене досить», — думала дівчина про себе.

Від «Космо» Адея отримала завдання не надто просте, але їй повідомили, що всі можливі перешкоди будуть усунуті задля успішного його виконання. Суть зводилася до наступного: дехто з працівників конкурентної фірми викрав у корпорації дуже важливу інформацію, яка містилася на мініатюрній карті пам'яті. Цю карту викрадач тримає в каюті зореплава. Шлях до каюти корабля «Пеламіда» був не легкий, але Адею запевнили: якщо діяти виключно за інструкцією, то жодних проблем не виникне. Про це нібито потурбувалися інші фахівці корпорації. Особливо важливим був термін, за який дівчина мусила повернути дата-карту, інакше інформація потрапить до ворогів «Космо», — і тоді не варто й говорити про непередбачувані наслідки.

Що ж, це неприємне завдання буде останнім у кар'єрі Адеї в корпорації, оскільки останнім часом щось у когось цупити дівчину насторожувало. Вона постійно мріяла про далекі незвідані світи, відкриття інших планет і явищ, польоти на край чи то за край галактики. А тут така буденність. Не хоче більше! До того ж контракт із корпорацією добігав кінця. Після завершення завдання відпустка, а далі — звільнення і пошуки кращого майбутнього.

Нарешті день, вказаний керівниками відділу з пошуку інформації, настав. Адея мала непомітно прокрастися до корабля, потім за отриманим планом

знайти потрібну каюту, а в ній — карту пам'яті. За даними коригувальників із корпорації, на зореплаві цього дня команда буде відсутня, і викрадач карти також, тож усе має скластися якнайкраще.

Адея отримала точнісінько такий самий костюм, який зазвичай носить команда «Пеламіди», й електронну перепустку. Як і обіцяли, на кораблі — жодних ознак присутності членів команди. Шлях до успіху був відкритий.

До головного шлюзу Адея потрапила безперешкодно. Далі пересувалася за наявним планом. Тиша й порожні коридори корабля дозволяли рухатися відсіками вільно й без особливої перестороги. Дівчина мусила скоро дістатися потрібної каюти. Це теж виявилось нескладно. Набагато складнішим було знайти у великому приміщенні пластину розміром із нігтик.

Каюта була просторою: нові, лише найнеобхідніші меблі, старовинна література на полицях, стіл із вбудованим екраном комп'ютера й декілька інших дрібниць. Ось і все. Ну, то де шукати карту? Дівчина постояла з хвилину в роздумах, а тоді взялася за пошуки, постійно стежачи за часом. Його вона мала обмаль. Обшукувати чуже приміщення їй було гидко з моральних принципів, та просто так піти звідси вона не могла. Порушення умов контракту загрожувало неприємними наслідками.

Адея вже достатньо довго знаходилася в каюті. Перегорнула всі старовинні книги, позаглядала в усі щілини меблів, передивилася наявні дрібнички, але карти не знайшла. Дівчина стала поруч зі штучним

вікном, яке імітував ілюмінатор, і задумливо розглядала шибку, потім перевела погляд нижче, на підвіконня, і несподівано завмерла. На ньому лежала малесенька річ. Це й була та сама дата-карта. Дівчина не стрималася від здивованого вигуку:

— Так просто?!

Адея вважала, що карта захована десь у надрах цієї кімнати, аж вона ось — перед самісінькими очима. Мабуть, господар кімнати не здогадувався про небажане вторгнення. Ну, що ж, місія майже завершена. Залишилося так само непомітно вислизнути з корабля.

Дівчина підійшла до дверей каюти і прислухалася. По той бік — тиша. Можна виходити. Адея натиснула пароль на панелі біля дверей, і вони безшумно відчинилися. Далі потрібно було проминути трохи звивистий коридор. Та тільки-но дівчина вийшла з каюти, як з іншого кінця коридору почула владний оклик:

— Ви хто? І на якій підставі тут знаходитесь?

Реакція Адеї була миттєвою. Швидко кинувши погляд на того, хто говорив, вона чимдуж побігла в іншому напрямку. І хоча краще було б десь повернути, аби заплутати переслідувача, проте Адея пам'ятала план корабля і знала, що її спасіння — лише ззовні.

Господар каюти її наздоганяв. Це був саме він. Дівчина чомусь відразу так подумала й зрештою мала рацію. Адже тільки той, у кого щось відібрали, або хто здогадувався, що відібрали, буде так наполегливо переслідувати. Адеї потрібно терміново

щось вдіяти, інакше буде пійманою. Дівчина дотепер не чіплялася думкою за можливі негативні наслідки такого розвитку подій. Вона в роботі керувалася не гіпотетичними невдачами, а практичним розв'язанням нагальних проблем. Можливо, саме тому їй вдавалося виконувати навіть найскладніші завдання. Навіть більше, все складне Адею притягувало набагато сильніше, ніж безпечне й просте. Її не лякали труднощі — навпаки, вабили. Дівчина могла вирішувати ситуативні ребуси на ходу. Чим зараз і займалася.

І тут вона придумала. У якусь мить дівчина вдала, що спіткнулася і падає, проте вправно зробила перекид назад, стрімко піднялася на ноги й кинулася бігти в зворотному напрямку. Це надало їй зайвих декілька секунд, бо переслідувач не очікував такого трюку. Гонитва коридорами «Пеламіди» загалом тривала недовго. Дуже швидко Адея знайшла вихід, натиснула необхідну комбінацію, приклавши електронну перепустку, й уже за мить опинилася зовні. Затим, натиснувши неправильну комбінацію, вона тимчасово заблокувала вихід. Це ненадовго затримає чоловіка. Тепер головне не зволікати, оскільки викрадач картки, тобто попередній викрадач, полюватиме на неї. І лише спритність дівчини та її кмітливість надасть їй перевагу.

На роздоріжжі недалеко від космопорту Адея на хвильку зупинилася, щоб трохи віддихатися та зорієнтуватися. Бігти до офісів корпорації не можна, хоч це й був би порятунок, але її дії точно не схвалили б у керівництві «Космо». Можна трохи

поплутати місцевими закутками й намагатися збити зі сліду переслідувача. Ще можливий варіант втечі на човні. Адея мала власний невеличкий космічний човен. На далекі відстані він летіти не здатен, але між планет однієї зоряної системи — цілком. А якщо потрібно дістатися в іншу зоряну систему чи деінде, човен вантажився на великий міжзоряний корабель у вантажний відсік. Таких човників зазвичай у відсіку було чимало. Це як порівняти з малоліт-ражним автомобілем: далеко на ньому не заїдеш, а коли потрібно з ним перелетіти чи перепливти кудись подалі, то він завантажується на паром чи до пуза вантажного літака.

Адея обрала варіант із човном. На його борту вона почувалася б у безпеці. Та її машина стоїть на іншому кінці міста — у Південному порту. Туди ще треба дістатися. Дівчина озирнулася, і саме в цей момент з-за повороту вибіг переслідувач. Він здалеку побачив нахабну крадійку й припустив. Біг він легко, швидко, спритно перестрибуючи через перешкоди. Адея теж не зволікала. Місто вона знала пречудово. Головні повітряні магістралі й другорядні дороги, більш залюднені квартали й малолюдні закутки, парки й сквери. Дівчина обирала безлюдні місця з численними переходами між будинками. Тут за простою можна загубитися або загубити чи заплутати своїх переслідувачів. І знову вона обернулася. Ошуканий нею чоловік не відставав, мав чудову фізичну підготовку, тому сил у нього вистачало. Адея це розуміла, їй вкрай важливо було перехитрити опонента. Кудись забігти й пересидіти. Одначе

такий план не вдався. Незнайомець ніби читав її думки. Ба більше, він здогадався, куди так швидко намагається дістатися дівчина, тому ні на крок не відставав, аби не дати їй шансу скористатися зоряним човном.

А втім, доля, здавалося, прихильно ставилася до Адеї. Коли дівчина перебігала дорогу, згори раптом почула своє ім'я. Машиналино підняла голову й побачила над собою невеличкий флаєр. Він завис у повітрі над нею, а з його віконця визирала Куна, колега з корпорації. Вона привітно всміхалася і махала рукою дівчині.

— Тебе кудись підвезти? Бачу, ти поспішаєш.

Звісно, Адея скористалася вчасною пропозицією, і вже за хвилину флаєр набрав необхідну висоту й швидкість. Хоч такі апарати не в змозі подолати силу тяжіння і, залишивши планету, піднятися у космос, однак вони є безперечним порятунком в багатьох ситуаціях, коли потрібні мобільність і швидкість.

Уже в повітрі дівчина поглянула крізь віконце донизу. На дорозі стояв її переслідувач, піднявши голову й дивлячись їй услід з виразом незламності на обличчі. Адея полегшено зітхнула. Тепер можна розслабитися, спокійно дістатися до Південного порту, сісти у свій човен і попрямувати до головного офісу корпорації. Але дівчина ще не знала, що той, у кого вона викрала цінну річ, уже здогадався про її наміри й саме вирішував, яким чином якнайшвидше дістатися порту й собі. На місці буде легше, оскільки кожний власник човна мусить попереджати